

afwijking van het provinciale bouwverbod een omgevingsvergunning te verlenen voor de bouw van de windturbines. Ook deze verklaring moet worden verleend door GS, hetgeen uitsluitend mogelijk is als in de PRVS regels zijn gesteld met inachtneming waarvan bij omgevingsvergunning van het bouwverbod kan worden afgeweken (art. 2.12 lid 1 onder c Wabo jo. art. 6.6 lid 1 en lid 2 Bor). Omdat krachtens meerdere wettelijke voorschriften een vvgb is vereist van GS, gaan die verklaringen in elkaar op (art. 2.28 Wabo). Al met al moeten dus twee vvgb's worden afgegeven: één door PS en één door GS (aan zichzelf).

4. De PRVS bevat geen regels met inachtneming waarvan bij omgevingsvergunning kan worden afgeweken van het provinciale bouwverbod op windturbines. GS zijn dus niet bevoegd om een vvgb te verstrekken om af te wijken van de rechtstreeks werkende regels die PS hebben gesteld krachtens art. 4.1 lid 3 Wro (zie hierover ook punt 3 van mijn noot onder TBR 2015/146). De verklaring moet dus geweigerd worden, en als gevolg daarvan de omgevingsvergunning ook (art. 2.20a Wabo). De Afdeling overweegt daarom mijns inziens terecht dat GS niet gehouden waren om eerst een vvgb aan te vragen bij PS voordat zij de omgevingsvergunning konden weigeren (zie r.o. 4.2). Toch is deze overweging wat merkwaardig, omdat daarin staat dat GS geen omgevingsvergunning in afwijking van art. 32 PRVS *wensen* te verlenen en derhalve evenmin *bereid zijn* daartoe een vvgb af te geven, waardoor vergunningverlening met toepassing van art. 2.12 lid 1 onder c Wabo niet

mogelijk is. Hier wordt gesuggereerd dat GS wel degelijk bevoegd waren om afwijking toe te staan van het provinciale bouwverbod dat is neergelegd in art. 32 lid 2 PRVS, zonder dat daarbij wordt verwezen naar een uitdrukkelijke grondslag in de PRVS die ingevolge art. 4.1 lid 3, tweede volzin, Wro is vereist. De Afdeling refereert wel aan de ontheffingsmogelijkheid uit de verordening als bedoeld in art. 4.1a lid 1 Wro. Maar die mogelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de *instructieregel* uit art. 32 lid 1 PRVS, welke op zijn beurt uitsluitend gaat over de inhoud van *planologische* besluitvorming (en dus niet over de besluitvorming over het bouwen van een bouwwerk).

Wellicht moet de overweging van de Afdeling zo worden gelezen dat als GS afwijking van de instructieregel zouden toestaan, waardoor een planologische mogelijkheid in het leven kan worden geroepen om windturbines te bouwen, het ook voor de hand ligt dat die mogelijkheid kan worden benut, hetgeen betekent dat het provinciale bouwverbod buiten toepassing moet blijven. Dat zou betekenen dat een ontheffing/vvgb als bedoeld in art. 4.1a Wro impliciet ook geldt als een vvgb in de zin van art. 6.6 Bor. Maar dan gaan we wel een beetje met de uitspraak aan de haal, want die bevat geen expliciete aanwijzingen in die richting. Bij het ontbreken van die aanwijzingen is het net zo goed mogelijk dat de Afdeling vanwege alle vvgb-vereisten door de bomen even het bos niet meer zag.

D. Korsse

Jurisprudentie – II. Wabo c.a.

TBR 2015/177

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State, 29 april 2015, No. 201406600/1/A1, ECLI:NL:RVS:2015:1510 (Relativiteitsvereiste en Monumentenwet, Maastricht)

Wabo: art. 2.1 lid 1 onder f, art. 2.15; Awb: art. 8:69a

Omgevingsvergunning voor wijziging beschermd monument. Beroep ingesteld door omwonende. Verwevenheid. Relativiteit

Met noot A.G.A. Nijmeijer, Red.

Overwegingen

1. Het pand op het perceel betreft een beschermd monument. Appellant woont in het pand op het naastgelegen perceel, (...) te Maastricht.

2. Het project is in strijd met de ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan 'Binnenstad West' op het perceel rustende bestemming 'Gemengd gebied (G)'. De omgevingsvergunning ziet op het gebruik van het pand als yoga/pilates

studio, waar lessen worden gegeven voor body en mind.

3. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de aanvraag om een omgevingsvergunning zich ten onrechte beperkt tot gebruik in afwijking van het planologische regime. Volgens hem is ook een omgevingsvergunning vereist voor de inpandige bouwactiviteiten in het pand op het perceel. Hij voert daartoe aan dat in het pand mogelijk alsnog een (sub)brandcompartimentering moet worden aangebracht. Hij stelt daartoe dat in de afgelopen maanden het pand een aantal keren door vertegenwoordigers van de eigenaar van het pand, twee ambtenaren van de gemeente en de brandweer is bezocht vanwege een sterke brandgeur.

3.1. Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit het bouwen van een bouwwerk.

Ingevolge het derde lid kan bij algemene maatregel van bestuur worden bepaald dat met betrekking tot daarbij aangewezen activiteiten als bedoeld in het eerste lid in daarbij aangegeven categorieën gevallen, het in dat lid gestelde verbod niet geldt.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: het Bor) is een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo niet vereist, indien deze activiteit betrekking heeft op een verandering van een bouwwerk, mits wordt voldaan aan de volgende eisen:

- a. geen verandering van de draagconstructie,
- b. geen verandering van de brandcompartimentering of beschermde subbrandcompartimentering,
- c. geen uitbreiding van de bebouwde oppervlakte, en
- d. geen uitbreiding van het bouwvolume.

3.2. In het aanvraagformulier om omgevingsvergunning van 12 augustus 2012 voor gebruik in afwijking van het planologische regime is vermeld dat in het pand op het perceel een glazen deur wordt aangebracht en een afscheiding wordt geplaatst. Uit de aanvraag, die geen betrekking heeft op een bouwactiviteit, volgt niet dat het project een verandering van de draagconstructie dan wel de (beschermde sub)brandcompartimentering of uitbreiding van de bebouwde oppervlakte dan wel bouwvolume van het pand betreft. Dat, naar appelland stelt, in de toekomst mogelijk wel een verandering in de (sub)brandcompartimentering van het pand wordt aangebracht, wat daar ook van zij, maakt dat niet anders, aangezien het college dient uit te gaan van de aanvraag. Nu voorts vaststaat dat het bouwplan voldoet aan de eisen van artikel 3, aanhef en onder 8, van bijlage II van het Bor, is voor het project geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is vereist, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen.

Het betoog faalt.

4. Appellant betoogt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat het college het project had moeten toetsen aan het nieuwe bestemmingsplan 'Centrum', dat in werking is getreden, nadat de omgevingsvergunning op 16 januari 2013 is verleend. Hij voert daartoe aan dat in het recentere bestemmingsplan minder ruime gebruiksmogelijkheden zijn opgenomen, waardoor het college de aanvraag niet had mogen toetsen aan bestemmingsplan 'Binnenstad West' dat gold ten tijde van het besluit van 16 januari 2013.

4.1. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar terecht getoetst aan het recht zoals dat gold ten tijde van het nemen van dat besluit. Dat na het besluit op bezwaar het bestemmingsplan 'Centrum' in werking is getreden en dat bestemmingsplan minder ruime gebruiksmogelijkheden biedt, wat daar ook van zij, maakt niet dat de ver-

gunningaanvraag moest worden getoetst aan het bestemmingsplan 'Centrum'.

Het betoog faalt.

5. De beslissing om al dan niet met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2, van de Wabo omgevingsvergunning te verlenen voor het afwijken van het bestemmingsplan behoort in dit geval tot de bevoegdheid van het college, waarbij het college beleidsvrijheid heeft en de rechter de beslissing terughoudend moet toetsen, dat wil zeggen zich moet beperken tot de vraag of het college in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen om daarvoor omgevingsvergunning te verlenen.

6. Appellant betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat Mac Body & Mind Centre geen buurtfunctie heeft en het college de omgevingsvergunning heeft verleend in strijd met de 'Aanpak kwaliteitsverbetering aanloopstraten Maastricht, eindrapport' van 21 augustus 2012 (hierna: aanloopstratenbeleid), vastgesteld door de raad van Maastricht op 22 januari 2013. Hij voert daartoe aan dat Mac Body & Mind Centre niet aan de hand van een klantenlijst heeft aangetoond dat zij een buurtfunctie heeft. Uit haar advertenties blijkt ook niet dat zij een buurtfunctie heeft, aldus appelland.

6.1. Het aanloopstratenbeleid is een visie op toekomstige commerciële activiteiten. In dit beleid is gesteld dat het in het cluster Brusselsestraat, Grote Gracht niet wenselijk is om de commerciële activiteiten over het hele cluster te spreiden en dat het wenselijk is deze activiteiten te concentreren rondom het knooppunt met De Kommel en de Oude Tweebergenpoort. Het pand bevindt zich in het cluster Brusselsestraat, Grote Gracht.

Het college heeft het aanloopstratenbeleid van de raad gevolgd en zich op het standpunt gesteld dat van het bestemmingsplan afwijkend gebruik mogelijk is omdat Mac Body & Mind Centre geen specifieke centrumfunctie voor commerciële activiteiten betreft, aangezien haar aanbod is gericht op bewoners uit voornamelijk de buurt en de stad. Onder commerciële activiteiten verstaat het college detailhandel, horeca of consument gerichte dienstverlening. Volgens het college vindt een bezoek aan een yoga/pilates studio over het algemeen plaats door klanten die hier gericht gebruik van maken in de vorm van een abonnement van minimaal drie maanden. De bezoekers aan het centrum, lopende door de aanloopstraten, behoren doorgaans niet tot de reguliere klanten van een sportcentrum, aldus het college. De delen van het cluster Brusselsestraat, Grote Gracht die volgens het aanloopstratenbeleid kansrijk zijn en gestimuleerd moeten worden, zijn wel specifiek bedoeld voor versterking van centrumfuncties, aldus het college. Het college stelt dat Mac Body & Mind Centre reeds is gevestigd in het gebied buiten dit knooppunt en dat het

project een uitbreiding daarvan betreft in de nabijheid van de bestaande locatie, Brusselsestraat 74a te Maastricht. Volgens het college vindt de uitbreiding plaats in een pand waarin een min of meer vergelijkbare functie ten opzichte van het woonmilieu heeft gezeten.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het verlenen van een omgevingsvergunning in afwijking van het planologisch regime niet in strijd is met het aanloopstratenbeleid. Daartoe heeft de rechtbank terecht overwogen dat het aanloopstratenbeleid zich richt op een concentratie van andere commerciële activiteiten, dan waarop het onderhavige project ziet, en dat het college toereikend heeft gemotiveerd dat de aangevraagde activiteit zich niet specifiek richt op het winkelend publiek waarop het aanloopstratenbeleid betrekking heeft. Niet valt in te zien dat Mac Body & Mind Centre een klantenlijst moet tonen, zoals appelland betoogt. Advertenties dat het een uniek body & mind centrum betreft, maakt niet dat dit geen buurtfunctie kan hebben.

Het betoog faalt.

7. Voorts betoogt appelland dat de rechtbank heeft miskend dat een akoestisch onderzoek had moeten worden uitgevoerd naar de te verwachten geluidsoverlast ten gevolge van het gebruik van het pand als yoga / pilates studio. Hij voert daartoe aan dat de omwonenden van de sportschool op het perceel Brusselsestraat 74a te Maastricht, dat van dezelfde exploitant is, reeds veel geluidsoverlast ondervinden van de airconditioning van dat pand en de harde muziek die daar wordt gedraaid. Voorts verwijst hij naar geluidmetingen die namens Woonpunt, de eigenaar van het pand, zijn gedaan, waaruit volgens hem volgt dat het onderhavige pand ongeschikt is voor de betreffende activiteit. Tevens verwijst appelland naar een brief van 21 januari 2015 van AFL/Bremen Bouwadviseurs b.v., waarin door J. Bookelmann wordt gesteld dat het voor sportscholen gebruikelijk is om een equivalent geluidsniveau van 80 à 90 dB(A) te hanteren, afhankelijk van de beoogde doelgroep. Vanwege het geluidsniveau dat normaliter door een sportschool wordt geproduceerd, zal een verbetering van de bouwkundige omhulling nodig zijn van minimaal 10 dB(A) van het pand, aldus Bookelmann. De rechtbank heeft volgens appelland onvoldoende gemotiveerd waarom het project niet zal leiden tot onaanvaardbare geluidsoverlast. In dat verband wijst hij erop dat de sportschool in het pand van plan is om 5:30 uur op te starten en dat ook lessen worden gehouden in de avond/nacht en in het weekend.

7.1. In de vergunningaanvraag is vermeld dat maximaal twintig mensen per uur een les volgen in de ochtend en avond. De rechtbank heeft terecht overwogen dat gelet op de aangevraagde en vergunde activiteiten, lessen in een yoga / pilates studio voor een body en mind centrum, het college niet voorafgaand aan de vergunningverle-

ning een akoestisch onderzoek had moeten uitvoeren. Daargelaten of appelland zelf geluidsoverlast ondervindt ten gevolge van de airconditioning en muziek van de verderop in de straat gelegen sportschool op het perceel Brusselsestraat 74a te Maastricht, heeft de onderhavige omgevingsvergunning betrekking op een body en mind centrum op het perceel. Anders dan bij een normale sportschool, worden bij een yoga / pilates studio de lessen grotendeels in rust gegeven, zoals Mac Body & Mind Centre heeft toegelicht. In hetgeen appelland heeft aangevoerd, bestaat geen reden voor ernstige twijfel of naleving van de geluidsnormen mogelijk is, ook na het nemen van geluidsmaatregelen bij het pand. Hoewel appelland in zijn processtukken verwijst naar meerdere akoestische onderzoeken, heeft hij geen akoestisch onderzoek overgelegd waaruit, zoals hij stelt, volgt dat de geluidsnormen ter plaatse van zijn woning worden overschreden.

Het betoog faalt.

8. Voor zover appelland betoogt dat hij parkeeroverlast ondervindt door de andere vestiging van Mac Body & Mind Centre, die verderop in de straat is gevestigd, wordt overwogen dat alleen het benodigde aantal parkeerplaatsen ten gevolge van dit project diende te worden beoordeeld bij de vergunningverlening. Voor zover hij stelt overlast te vrezes als gevolg van gestalde fietsen wordt overwogen dat ingevolge de op het perceel rustende bestemming 'Gemengd gebied (G)' gebruiksfuncties zijn toegestaan die ook een verkeersaantrekkende werking op fietsers hebben. Geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat het college vanwege voorziene parkeer- en fietsoverlast ten gevolge het body en mind centrum in redelijkheid geen omgevingsvergunning voor de afwijking van het bestemmingsplan heeft kunnen verlenen.

Het betoog faalt.

9. Appelland betoogt dat de rechtbank ten onrechte artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft toegepast. Hij voert aan dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn gronden dat het college ten onrechte in het besluit van 11 juli 2013 heeft overwogen dat geen omgevingsvergunning is vereist als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo voor het inpandig wijzigen van het beschermd monument.

9.1. Ingevolge artikel 8:69a van de Awb vernietigt de bestuursrechter een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

9.2. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met

De **yoga/pilates studio** in kwestie / bron: maps.google.nl

artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appelland door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van appelland.

Het vereiste van een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo bij het wijzigen van een beschermd monument strekt tot bescherming van de monumentale waarden van als beschermd monument aangewezen panden. Dit vloeit voort uit artikel 2.15 van de Wabo, waarin is bepaald dat de omgevingsvergunning slechts kan worden verleend indien het belang van de monumentenzorg zich daartegen niet verzet. Het feitelijke belang waarin appelland dreigt te worden geraakt, is zijn woon- en leefklimaat. Hij vreest geluidsoverlast ten gevolge van de activiteiten van het Mac Body & Mind Centre. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2012, zaak nr. 201113488/1/A2, overweegt de Afdeling dat dit geen belang is dat valt onder het beschermingsbereik van artikel 2.15 van de Wabo. Evenmin betreft dit een belang dat verweven is met de algemene belangen die artikel 2.15 van de Wabo beoogt te beschermen, nu het (inpan-dige) wijzigingen in de vorm van plaatsing van een glazen wand met deuren in het monumentale pand betreffen, die geen invloed hebben op het woon- en leefklimaat van appelland.

De rechtbank heeft terecht onder verwijzing naar artikel 8:69a van de Awb overwogen dat zijn

betoog niet tot vernietiging van het besluit van 11 juli 2013 kan leiden. Aangezien uit die bepaling voortvloeit dat appelland geen gronden kan aanvoeren die leiden tot vernietiging van dat besluit, kan zijn betoog dat een dergelijke omgevingsvergunning is vereist ook niet slagen.

Het betoog faalt.

10. Het hoger beroep is ongegrond. De aanvragen uitspraak dient te worden bevestigd.
11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. (*Enz., enz., Red.*)

NOOT

De bovenstaande uitspraak werpt een nader licht op de vraag wie - gegeven het relativiteitsvereiste van art. 8:69a Awb - in rechte een beroep kan doen op de bepalingen van de Monumentenwet 1988 (Mw 1988). In haar uitspraak van 18 juli 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX1859, leek de Afdeling die mogelijkheid uit te sluiten voor omwonenden van een monument. In die uitspraak (zie het slot van r.o. 2.4.2) werd namelijk overwogen dat het belang van de kwaliteit van de leefomgeving rond een monument niet binnen het beschermingsbereik van de Mw 1988 valt. Dat is juist. Het zou strikt genomen betekenen dat een omwonende nimmer een beroep kan doen op de bepalingen van de Mw 1988 ter bescherming van de kwaliteit van zijn leefomgeving. In mijn noot onder de uitspraak van 18 juli 2012, *TBR* 2012/165 betoogde ik echter dat de kwaliteit van iemands leefomgeving wordt beïnvloed door de aanwezigheid van monumentale

panden (annotatoren De Waard en Marseille plaatsten overigens kanttekeningen bij dat betoog in hun noot in AB 2012/343). In het perspectief van de vaste rechtspraak over de werking van het relativiteitsvereiste ten opzichte van regels die algemene belangen beogen te beschermen, zou dan sprake kunnen zijn van verwevenheid tussen de algemene (monumenten)belangen die de Mw 1988 beoogt te beschermen en het individuele woon- en leefklimaat van personen die in de omgeving van het monument woonachtig zijn. In de hierboven afgedrukte uitspraak wordt de mo-

gelijkheid van verwevenheid van het monumentenbelang en het woon- en leefklimaat van omwonenden erkend. De aard en de omvang van de wijzigingen die in dit concrete geval aan het monument plaatsvinden, maken echter dat van verwevenheid in de hiervoor bedoelde zin in de onderhavige zaak geen sprake is. De conclusie zou waarschijnlijk anders luiden als bijvoorbeeld de voorgevel van het pand zou worden vervangen door een glazen winkelpui.

A.G.A. Nijmeijer

Jurisprudentie – III. Bestuursrechtelijke schadevergoeding

TBR 2015/178

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State, 5 augustus 2015, No. 201408220/1/A2, ECLI:NL:RVS:2015:2442 (Nadeelcompensatie Gemeente Ede)

(Mr. P.J.J. van Buuren, mr. H.G. Lubberdink en mr. A. Hammerstein)

Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu: art. 2 lid 1 en lid 5

Voorzienbaarheid bij nadeelcompensatie. Mogelijkheid tot andere rendabele exploitatiemogelijkheden relevant bij beoordeling risicoaanvaarding

Met noot F.A. Mulder en B. Wallage, Red.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Regeling nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999 kent de minister degene die schade lijdt of zal lijden als gevolg van de rechtmatige uitoefening door of namens de minister van een aan het publiekrecht ontleende bevoegdheid of taak, op verzoek een vergoeding toe, voor zover de schade redelijkerwijze niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven en voor zover de vergoeding niet of niet voldoende anderszins is verzekerd.

Ingevolge artikel 5 wordt schade ten gevolge van een schadeoorzaak, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, die voor de belanghebbende redelijkerwijs voorzienbaar was ten tijde van de beslissing te investeren in het geschade belang, niet vergoed.

2. Appellant heeft op 31 oktober 1994 het perceel aan de (locatie 1) en het naastgelegen perceel aan de (locatie 2) in De Klomp (hierna tezamen: het perceel) verworven, inclusief het daarop aanwezige tankstation met woonhuis, erf en schuren en het pakhuis met erf, ondergrond en aan- en toebehoren.

Appellant heeft voor het oprichten van een nieuw tankstation op het perceel op 19 februari

1999 een bouwvergunning en op 20 mei 1999 een milieuvergunning aangevraagd.

Het college heeft op 21 juni 1999 het conceptstructuurplan Voorontwerp Interprovinciaal Structuurplan Ede-Veenendaal (hierna: het Structuurplan) vastgesteld en dit plan op 16 september 1999 ter inzage gelegd. Daarin is opgenomen dat de Veenendaalseweg, waaraan het tankstation van appellant is gelegen, zal worden afgesloten en alleen nog voor bestemmingsverkeer toegankelijk zal zijn.

Op 4 april 2000 en 21 juni 2000 heeft appellant de door hem gevraagde milieuvergunning en bouwvergunning verkregen. In februari 2000 is hij met de bouw van het nieuwe tankstation gestart en de werkzaamheden zijn in juni van dat jaar voltooid. In die periode heeft op het perceel tevens een bodemsanering plaatsgehad. Appellant heeft vervolgens de exploitatie van het nieuwe tankstation zelf ter hand genomen.

In oktober 2000 is het Structuurplan definitief vastgesteld, waarbij de voorgenomen afsluiting van de Veenendaalseweg is gehandhaafd.

Met ingang van 1 november 2003 heeft appellant de exploitatie van het tankstation gestaakt en het voor de duur van tien jaar verhuurd aan DGV Retail B.V. (thans: Delek Nederland B.V.; hierna: Delek).

Op 7 juli 2009 heeft het college overeenkomstig het Structuurplan besloten de Veenendaalseweg af te sluiten, aan welk besluit op 11 maart 2013 uitvoering is gegeven.

Op 19 december 2012 heeft appellant het college verzocht om nadeelcompensatie. Hij stelt, voor zover thans van belang, door de afsluiting van de Veenendaalseweg inkomensschade te lijden, omdat Delek om die reden de huurovereenkomst niet wenst te verlengen, alsmede vermogensschade, omdat zijn perceel daardoor in waarde is gedaald.

Aan het besluit van 27 maart 2013 heeft het college het advies van de schadecommissie Van Engen (hierna: de schadecommissie) van 19 april 2012 ten